

Chú À! Chia Tay Đi

Contents

Chú À! Chia Tay Đi	1
1. Chương 1: Quá Khứ	1
2. Chương 2: Tìm	2
3. Chương 3: Ghen	3
4. Chương 4: Về Sau	4
5. Chương 5: Thanh Tỉ Bỏ Trốn	5
6. Chương 6: Satan Cũng Bị Thu Phục	6
7. Chương 7: Phi Vụ Đắm Máu	7
8. Chương 8: Âm Áp Gặp Gỡ	8
9. Chương 9: Ông Ấy Là Vĩ Tiền Của Tôi!	9

Chú À! Chia Tay Đi

Giới thiệu

Số chương: 15 chương chính văn+ 15 ngoại truyện Một câu chuyện tình ngược thân khi mà người cô yêu lại chính là kẻ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-a-chia-tay-di>

1. Chương 1: Quá Khứ

Đoành...đoành

“Cha..”

Giọng non nớt của đứa trẻ vang lên trong đêm tĩnh mịch.

Đoành

“Mẹ”

Giọng đứa bé gào thét lần thứ hai cùng với tiếng súng liên tục vang. Sương mù dày đặc gió từng đợt thổi bay những chiếc lá xào xạc thật đáng sợ.

Hình ảnh bọn ác quỷ kia chìa súng vào đầu cha mẹ cô nhe răng cười nham nhở. Người đàn ông đứng đầu bày ra tay bắn không ngừng vào tim vào hai người đang bị trời rồi hung hăng đá họ mấy cước nở ra một nụ cười thoả mãn.

—7 năm sau—

“Đừng... Đừng giết họ.”

“”Thanh Thanh”

“Đừng giết tôi xin.. xin các người”

“Ngoan nào.. là chú đây”

Đôi mắt ngấn nước mắt của Thanh Thanh từ từ mở ra. Tay siết chặt vào thắt lưng của Đinh Mạc Ca.

“Sao chú ở phòng cháu?”

Không phải chú đang đi công tác sao?

Giọng nói run rẩy của Thanh Thanh khiến hắn bật cười.

“Cháu lại gặp ác mộng nữa à?” Hai ngón tay hắn nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối của cô vuốt ve ôn nhu.

“Vâng.Quá khứ của cháu dường như rất đau khổ nhưng cháu không thể nào nhớ nổi. Có đúng là cha mẹ cháu chết vì gặp tai nạn không chú?”

Một giọt nước lăn dài trên má cô,tủi thân. Một câu hỏi luôn tồn tại trong đầu óc cô hơn mười năm qua “cô là ai”

Đinh Mạc Ca ôm cô vào lòng thật chặt,tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô dỗ dành.

“Nếu định mệnh muốn cháu quên nó đi tất nhiên là có chủ ý. Vì nó quá đau buồn nên nó là quá khứ,hiển nhiên nó sẽ không tồn tại ở tương lai của cháu. Hứa với chú đừng bao giờ cho phép cháu nhớ nó nữa. Được không? Cha mẹ cháu qua đời sớm nhưng cháu vẫn còn có chú. Đúng không”

“Vâng! Từ giờ cháu là Thanh Thanh, mãi mãi là Thanh Thanh của chú Đinh Mạc Ca” Thanh Thanh nở nụ cười rạng rỡ trông thật đáng yêu, đôi môi nở khê động màu son hồng bóng mọng đẹp như ánh ban mai khiến tim hắn nổi lên một tầng xao xuyến.

Đinh Mạc Ca kiểm chế không được vội vã nện bước chân ra ngoài.

Một lát sau cửa phòng hắn có tiếng đẩy cửa...

“Chú ơi!” Cái đầu nhỏ thò vào..“Cháu ngủ với chú nhé. Cháu sợ.”

Đôi tay gõ bàn phím khẽ dừng, Đinh Mạc Ca ngẩng đầu lên “Vào đi”

Việc ngủ chung của hai người cũng không còn quá xa lạ.. và dần dần trở thành thói quen.

2. Chương 2: Tìm

Đầu cô gối vào tay anh nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

_____ * _____ * _____ * _____ * _____ *

5 năm sau.

Cô đã là một thiếu nữ với vẻ đẹp của một thiên thần làm say đắm bao chàng trai ở trường. Nhưng rất bướng bỉnh và kiêu hãnh vì vẻ đẹp và gia thế của mình. Nét đẹp cô rung động lòng người...Chống lưng cho cô chính là Đinh Mạc Ca,anh luôn cưng chiều cô vô hạn và đôi khi dung túng cho cô quá mức.

“Đinh Tổng, Tiểu thư lại bỏ học” trợ lí ghé vào tai của Đinh Mạc Ca.

“Trông chừng tiểu thư,đem tiểu thư lại trường” vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh vì chuyện này ngày nào cũng có. Kì thực mỗi ngày không có tin này thì ngày đó rất không bình thường.

Không thích học thì nghỉ thôi. Học làm gì cho cực,có việc làm thì sao và không có việc làm thì sao chứ để anh nuôi là được rồi.

“Đình Tổng, Tiểu thư đang cưỡi ngựa có cần đem cô ấy về lại trường không?”

Anh gấp bản hợp đồng lại, mắt vẫn chăm chú vào máy vi tính.

” Không cần.”

Tay thông dong cầm tách cà phê uống một ngụm.

“Tuần sau là sinh nhật Thanh Thanh cậu chuẩn bị cho tôi.”

Anh ta hít một ngụm khí mới nhẹ giọng nói” Đình tổng việc này tôi đã sắp xếp xong. Còn một việc tôi muốn xin ngày phân phó.”

Đình Mạc Ca ngẩng đầu lên, động tác đánh máy chậm lại ” Gì”

“Gần đây tiểu thư hay đi tới ngọn núi phía tây và ở đó rất lâu... tôi sợ cô ấy nhớ đến việc gì.”

Gương mặt anh bỗng chốc lãnh khốc vô tình. “Từ nay về sau không cho ra ngoài nữa, một khắc cũng không cho, theo sát cho tôi.”

“Vâng”

Đình Mạc Ca hất tay bảo trợ lí ra ngoài.

3. Chương 3: Ghen

“Chú!” Thanh Thanh vừa thấy Đình Mạc Ca đã quẩn quýt như bạch tuộc.

“Chú có mệt không? Thanh Thanh xoa bóp cho chú nhé!”

Hắn im lặng gương mặt yên tĩnh như nước toát ra mùi vị lạnh lùng khó gần. Hắn nện bước chân lên lầu thuận tay nối lỏng caravat. Cô đeo bám hắn vào phòng lúc này tự ái vô cùng, ghét không thềm quan tâm chú nữa. Ta hờn. Bữa tối nhanh chạy ra khỏi phòng hắn.

Típ tí _tiếng thông báo tin nhắn vang lên.

[Cuối tuần xem phim với tôi nhé _Hàn Triệt Luân]

Thanh Thanh vui đến phát điên rồi haha cuối cùng cũng tóm được hắn. Ayzaa đừng hiểu lầm nha chỉ là cô đang cá cược với con gái của chủ tịch tập đoàn Suny nếu thu phục được anh chàng học trưởng Hàn Triệt Luân thì cô sẽ được viên đá quý Xanh cat miew, cô còn đang sợ mình sẽ thua đến mức không ăn uống gì được trốn học cả tuần nay. Vì nếu thua cô sẽ phải tham gia buổi Miss Activity _ cuộc thi sắc đẹp của trường. Cô thật không có hứng thú.

[Vâng]

Vui vẻ vì đạt được mục đích sắp thành, một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên môi Đình Thanh Thanh thật mê người. Vừa gõ chuỗi tin nhắn vừa mỉm cười vẽn cái môi thật đáng yêu.

[Tôi nhớ em. Thanh Thanh]

[Tiền bối -^^-]

“Đang làm gì?”

Thanh Thanh giật mình điện thoại trong tay bị giật lấy. Đình Mạc Ca cảm nhận được một ngọn lửa đang chạy khắp người anh thiêu đốt tế bào tia lửa xuất hiện lên đầy mắt rồi lan ra khi lướt ngang đoạn đối thoại ấy.

“Cháu...”” Về mặt vô tội nhìn quá ngây thơ khiến hắn càng khó chịu.

Cả người Đinh Mạc Ca lập tức nhào đến, anh nâng chân lên, hung hăng đập về phía cái bàn, cái bàn bị anh đá trượt một khoảng lớn, ly trà ấm trà bùm bùm ngã xuống, anh quay đầu, một bên nhìn về phía Thanh Thanh giọng nói có chút ác liệt: “...Thanh Thanh.....Hàn Triệt Luân..”

“Chú à Thanh Thanh xin lỗi.. Xin lỗi chú mà chú đừng như vậy có được không!” Thanh Thanh mím chặt môi

Thần sắc của cô, thiên nhiên, mặt trên phản một tầng thủy quang, khí huyết Đinh Mạc Ca trong cơ thể quay cuồng, đem cả người Thanh Thanh đè trên vách tường, kiềm chế không được, ngậm chặt môi cô.

Chính ngày hôm ấy đã khiến cho cô không còn vô lo như trước nữa bởi vì... Đêm nay cô là người phụ nữ của hắn...

4. Chương 4: Về Sau

Đinh Thanh Thanh cắn chặt răng cố nén cơn đau âm ỉ ra khỏi giường.

Sau đó xoay người đi về phía toilet, làn nước lạnh rửa sạch thân thể cô nhưng không thể rửa nỗi nhục thể xác của cô vì thế cô cố ngâm mình trong nước thật lâu, thật lâu... đến thân thể vô lực, sắc mặt trắng bệch mà ngất xỉu.

_____ *

Xe của Đinh Mạc Ca đậu dưới tầng hầm của khách sạn AFF. Hôm nay anh có buổi tiệc quan trọng, vẫn như mọi khi anh mặc bộ vest xanh nhạt vừa vặn cơ thể hoàn mỹ của anh. Anh chính là nhân vật chính hôm nay, có rất nhiều quý tộc cùng tham dự cùng với tá ngôi sao hạng A. Họ đến chỉ vì mục tiêu là khiến Đinh Mạc Ca chú ý.

Có thể nói gia thế của Đinh gia lớn mạnh nhất, huy hoàng nhất và cũng quyền lực nhất Bắc Kinh.

“Đinh tổng! Chào ngài” Ông ấy vừa đi vừa nâng ly rượu trong tay kính Đinh Mạc Ca. Tửu lượng anh thật rất tốt, rất quen với cái loại xã giao này.

“Kế hoạch xây dựng minishop trong khách sạn của La tổng rất thú vị. Triển khai rất thành công chúc mừng ông.” Anh không cảm xúc uống ngụm rượu vang nở nụ cười tán thưởng.

La Ích cười ha hả rất có ý lại nhấp một ngụm rượu:” Đều là do con gái của tôi đó thôi. Công lao là của nó cả” rồi liếc mắt nhìn đứa con gái bên cạnh.

Cô gái có thân hình quyến rũ diện một váy bó sát, để vai trần bầu ngực cứ lúc ẩn lúc hiện, cô ta làm động tác xin chào có ý cúi thấp người và... như ý cô ta muốn ngực cô ta muốn tung ta trước mặt Đinh Mạc Ca.

Cũng không phải lần đầu mỹ nhân cám dỗ, anh cũng đã 31 tuổi rồi nhưng một chút cảm giác cũng không có. Cũng bởi vì trong lòng đã có người thích, rồi đã ăn sâu nên không gì thay đổi anh được.

Tên La Ích này hằng ngày giới thiệu cho anh không biết bao nhiêu là đứa “con gái” cũng chỉ muốn anh kí hợp đồng cho hắn vay nợ.

Đinh Mạc Ca không để ý, không có ý chào lại xoay lưng đi đến chiếc sofa hút một điếu thuốc, trong đầu cứ miên man suy nghĩ về Thanh Thanh... Cô đã tỉnh chưa, ăn chưa? Cô có giận anh không? Còn có.. cô đau không? Anh hôm qua không thể kiểm soát nổi thân thể mình kịch liệt chiếm hữu cô, dán chặt cô không rời....

Chết tiệt. Anh đã bắt đầu nhớ cô rồi.

5. Chương 5: Thanh Tỉ Bỏ Trốn

Đinh Mạc Ca thất thần nhìn ngoài cửa sổ hồi lâu điện thoại trên bàn lại vang lên.

Trên màn hình hiện lên hai chữ “Thanh Thanh”

Gọi anh đã bảy cuộc nhưng không có trả lời, Thanh Thanh buồn bực ném chiếc điện thoại lên giường.

Ngay lúc này điện thoại cô vang lên gương mặt nhăn nhó nhanh chóng dẫn ra tiếp đó là một nụ cười rạng rỡ cuối cùng là xuất hiện vạch đen. Không phải anh điện cho cô.

” Tình Lâm chờ mình chút.”

” Cậu nhanh lên chút, cả trường chỉ đợi mình cậu đấy!”

” Biết. Lắm mồm.”

_____ Thanh Thanh đảo mắt mấy vòng nhìn balo rồi nhìn điện thoại cuối cùng cũng quyết định rời đi

“Đinh tổng đến giờ họp rồi.”

Đinh Mạc Ca xoay người hơi nghiêng đầu một góc tay gài lại cúc áo chậm rãi rời khỏi phòng làm việc.

Nội dung họp hôm nay chủ yếu là bàn về kế hoạch sản xuất kinh doanh và xây dựng một vài chuỗi công ti bên Anh quốc nên mọi việc diễn ra rất sôi nổi, các nhân viên nét mặt khá căng thẳng. Bởi vì sau cuộc họp vào mỗi lần cuối tháng hoặc là tăng giờ làm hoặc là một vài người bị sa thải.

Cuộc họp diễn ra hơn một giờ đồng hồ, về mặt Đinh Mạc Ca đều không thay đổi ban đầu họ nghĩ là anh đang cố tập trung nhưng bộ dạng này kéo dài khá lâu khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi không dám nói gì thêm tất cả đều rơi vào trầm mặc.

Một nhân viên dừng cảm nhất đi đến gần Đinh Mạc Ca: “Đinh tổng ngài có sao không? ”

Đinh Mạc Ca trước sau như một yên lặng, gương mặt nhìn anh ta cánh môi mấp máy mở ra giọng nói cũng vậy mà cất lên: “Anh biết đồ phụ nữ không?”

Cả căn phòng lại lần nữa anh nhìn tôi, tôi nhìn anh mà há hốc mồm. Đinh tổng thì ra là đang nghĩ cách dỗ người yêu sao? Đinh tổng từ lúc nào để ý đến phụ nữ vậy, thật ngưỡng mộ a.

Cả đám người đưa nhau nghĩ cách và những phương pháp này cũng được trợ lí anh ghi rõ mồn một không sót một chữ.

” Còn giận thì cứ ngủ nha... Tôi thử rồi hiệu quả hiệu quả rất cao.”

“Đinh tổng nên tặng hoa nha, lãng mạn vào.”

“Tận hưởng giây phút thăng hoa của cuộc hưởng tuần trăng mật xem ”

“Sinh con nha”

Cả căn phòng trở nên náo nhiệt tùy hứng, căng thẳng vụt tan biến.

Trong đầu Đinh Mạc Ca lóe sáng nhếch môi nở nụ cười như có như không rồi nhanh chóng ra khỏi phòng mua một đóa hoa oải hương cô thích. Cuối cùng cũng có lí do để đối diện với nhóc con. Một người đang hăm hở về nhà còn kẻ kia đã cao chạy xa bay đến Lhasa.

6. Chương 6: Satan Cũng Bị Thu Phục

Đến 7 giờ tối, Đinh Mạc Ca mới về tới biệt thự Hoa Cẩm Tú, anh ngồi trong xe, đôi mắt khép hờ hững, đầu tựa vào hai tay để phía sau gáy, cả người đều toát lên khí chất vương giả.

Chiếc Lamborghini từ từ lăn bánh vào trong biệt thự, quản gia đã chờ sẵn ở đó nhẹ nhàng bước đến khom người mở cửa cho Đinh Mạc Ca.

Đinh Mạc Ca bộ dáng lười nhác rời khỏi xe, dáng người cao lớn khỏe khoắn, đôi chân dài miên man thẳng tắp, gương mặt anh tuấn phi phàm, tuy đã bước qua tuổi 33 nhưng so với các thanh niên khác thì không ai sánh ngang, vẻ diện mạo hơn người giống như được tạo ra với một tỉ lệ vàng cao quý, vẻ quyền lực trong thương trường hay hắc đạo đều do Đinh Mạc Ca anh nắm trong lòng bàn tay. Chỉ cần anh đây không vui thì cả Bắc Kinh này đừng hỏi sống yên ổn, đừng nói là Trung Quốc, châu âu cũng gần một nửa là địa bàn của anh, trước mặt anh phải nhẫn nhịn, kiêng dè, chịu đựng và nịnh nọt.

Trước sân, có hai hàng người giúp việc đứng nghiêng đầu đón thiếu gia, người đứng gần anh nhất là bà Kim quản gia.

Kim quản gia chìa tay ra nhận lấy bó hoa oải hương trên tay thiếu gia cùng với cái laptop, chậm chân đi theo sau Đinh Mạc Ca.

Đợi lúc Đinh Mạc Ca bước vào phòng, đẩy cửa ra đã người cũng chưa vào, trông mắt nhanh chóng lướt khắp căn phòng không thấy nhóc con thì kiểng chân chạy xung quanh các nơi khác không nhanh không chậm anh đi qua từng chỗ, từng góc ngách.

7 phút...

Trên môi Đinh Mạc Ca nở nụ cười phì, lắc lắc đầu, hai tay bỏ vào hai túi quần vest màu xanh da trời tiêu xái bước lên tầng hai.

Kim quản gia bước lên một bước:” Thiếu gia...Tiểu thư (đi rồi)”.

Hai chữ này chưa ra khỏi cửa miệng thì bà bị động tác “im lặng” của thiếu gia mà nín bật.

15 phút...

20 phút...

30 phút...

Sắc mặt Đinh Mạc Ca từ đen sang màu xám xịt sau đó là trận cuồng phong, mây đen ùn ùn kéo nhau đến ngay tại phòng khách.

Đinh Mạc Ca đột nhiên đứng phắt dậy đá văng ghế ra, xoay người tiện tay ném luôn bình hoa cẩm thạch từ thời nhà Thanh.

Xoảng...

“Khốn kiếp! Các người đều cầm mồm hết à”

Bọn người hầu cúi đầu chịu trận.

Xoảng...

Khối pha lê trong suốt đẹp đẽ kia vỡ vụn tan nát.

Mắt anh có bao nhiêu phần nộ đã đổ cả lên, tia mắt như châm ngọn lửa, ngọn lửa này có thể nướng chết đám người này.

“Còn dám nhìn tôi à, đi tìm cô ấy cho tôi CÚT.”

Bọn họ luống cuống cả lên, cái gì thế này, nói chuyện với nhau bằng mắt luôn à, giờ mới thấy tất cả họ mắt mở to hơn cái đĩa, mặt cắt không có hột máu.

Cô chủ đi Lhasa thì sao họ đi tìm?

1s

2s

3s

Ns... Đứng hình!

1 phút trước

“Thanh Thanh, cô.. cô... Ừ em đang ở đâu? Có biết anh lo lắng lắm không? ”

...

“Vậy thì không cần vội, cứ chơi thỏa mãn em đi.”

...

“Anh xin lỗi.. Anh sẽ chú ý.” cười títt cả mắt.

...

“Ừm,” Tay để sau gáy, mắt nhìn trần nhà, điệu bộ rất ư ngọt.

Kim quần gia nhặt nhanh những mảnh vỡ đang rơi tứ tung trên sàn nhà, lắc đầu, miệng thì lẩm bẩm:” Satan cũng có thể bị thuần phục sao?”

“Khổ nỗi thân già này... Khổ cho thân già này.”

7. Chương 7: Phi Vụ Đắm Máu

“Đại ca, lão Ngải Ưng liên tục công khai đối đầu với ta. Lô hàng ở Trùng Khánh bị bọn đàn em hấn cướp sạch.”

Đinh Mạc Ca mân mê khẩu súng trên tay, đôi mắt sắc sảo ngăm ngúa tỉ mỉ ung dung nạp lần lượt từng viên đạn vào.

Anh không đáp lại chỉ cất khẩu súng trong túi áo, chậm rãi bước đi đến ban công, gió thổi lành lạnh bay mái tóc anh lên lộ gương mặt phi phàm tuần tú, lạnh lẽo chết người. Hơi nước sương đêm bốc lên nhiệt độ trở nên tươi mát.

Thái Nghị đi theo sau anh tiếp tục nói:

“Phi vụ lần trước hấn cướp làm tổn thất lớn đến nguồn hàng của anh em. Vì vậy lần này chúng ta không thể sai sót. Tôi sẽ đích thân trực tiếp nạp hàng lần này!”

Cổ họng Đinh Mạc Ca chuyển động lên xuống, mở miệng nói:” Không. Tôi sẽ đi.”

Tiếng gió bên ngoài vẫn xào xạc, những chiếc lá vô tình rụng rời xuống mặt đất lạnh lẽo. Hàng cây bên cạnh hứng chịu cơn thịnh nộ của bầu trời u ám.

=====

“Cho ông 3 phút để chơi trò chơi này với tôi, xem như tôi đã đãi ngộ ông tử tế trước khi ông bỏ tôi mà đi.”

Ngải Ưng đứng đối diện Đinh Mạc Ca, đôi mắt hiện lên tia máu bùng bùng, miệng chớp chớp muốn nói gì lại thôi. Trên đầu ông có một cái cốc thủy tinh nhỏ, hai tay bị xích chặt vào tường còn rỉ ra mùi máu tanh, thân hình mập mạp của hấn muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu chặt vật.

Đinh Mạc Ca uống một ngụm rượu vang màu lựu đỏ, chất lỏng màu đỏ tràn khắp khuôn miệng làm kích thích sự phấn khích anh lên.

”Đếm cùng tôi nào

3. 2. 1. ”

Phụt

Đoành đoành... Tiếng súng cũng vang lên.

Chiếc cốc vỡ tan tành nghe loảng xoảng.

Viên đạn liên tục chạy vào cơ thể Ngải Ứng. Một dòng máu nóng ầm chảy xuống, những chấm đỏ vung vẩy khắp nền nhà lớn tởn.

” Người dám đối đầu với tôi, tôi không khách khí.”

Giọng nói anh vẫn trầm ầm như nước nhưng chứa bao nhiêu là phẫn nộ.

Đinh Mạc Ca vươn tay cầm khẩu súng ra, Thái Nghị bước lên một bước cầm lấy, anh móc từ túi áo ra chiếc khăn lau tay cho thiếu soái.

Đinh Mạc Ca cầm chiếc điện thoại lên nhìn, quét mắt nhìn Thái Nghị như có như không ” Hôm nay ngày mấy?”

“02/02”

Thiếu soái nhú mày một cái rồi nói:” Tôi muốn đến Lhasa ngay bây giờ. ”

Rời đi đã 3 ngày, không một tin nhắn, không một cú điện thoại, điện không bắt máy, nhắn tin không hồi âm. Đến lúc phải xử lí Hàn Triệt Luân rồi.

8. Chương 8: Ấm Áp Gặp Gỡ

Lhasa là thủ phủ của Tây Tạng, là nơi non nước hữu tình, nơi đây không phải chịu mùa đông khắc nghiệt và mùa hè nóng bức.

Đến đây phải kể đến cung điện Potala, Thanh Thanh cùng đoàn người đi đến cũng tầm 10 người, đa số là các thiếu gia, tiểu thư quý tộc đều có đôi có cặp.

Thanh Thanh và Hàn Triệt Luân là một đôi đi tham quan cung điện đỏ, còn lại sẽ đi đến cung điện trắng hoặc cùng nhau leo núi.

Thanh Thanh đội chiếc nón vành rộng che gần nửa khuôn mặt đầy đặn, mặc một chiếc đầm maxi dài xếp li có họa tiết hình con bướm trong veo với chất liệu voan mềm mại làm cô thêm xinh đẹp rạng ngời.

Thanh Thanh phồng má, kéo tay Hàn Triệt Luân “Tiền bối, em thích anh..! Rất thích anh!”

“Anh biết mà.”

” Vậy anh có thích em không?”

“Không.”

Thanh Thanh bĩu môi, đưa que kem lên miệng ăn miệt mài, đôi mắt nhìn chằm chằm anh để thăm dò.

Hàn Triệt Luân không để ý cô, giẫm giày đi lên trước cô bỏ lại khoảng cách khá xa.

Thanh Thanh yên tĩnh lạ thường.

Cô cũng không đi theo anh.

Anh mặc nhiên nghĩ cô sẽ theo mình không để ý đến sau lưng không có bóng dáng nhỏ bé của cô.

Cô theo đuổi anh hai năm, cô rất tốt. Nhưng cô và anh là hai thái cực. Anh nghèo nàn, cô cao quý.

Đợi đến lúc anh giàu có sẽ tự mình đến trước mặt cô.

Anh bây giờ không có tư cách yêu cô.

Anh còn phải tìm em gái thất lạc 15 năm, anh phải trả thù cho cha mẹ mình.

Anh không đơn giản là một sinh viên nghèo mà còn một mối thù dang dở trong tim.

Tại bar An Nhiên.

Thanh Thanh mặc chiếc váy bó sát, tóc dài buộc cao lộ ra khuôn mặt thanh tú.

Chai rượu RIO từ từ chảy xuống cổ họng, men rượu chạy vào trong cơ thể, nhìn vào đôi mắt cô có nhìn thấy cả bầu trời sao, mi cong khép lại, thời gian chạy như một cỗ máy đưa cô về những khoảnh khắc mơ hồ trong quá khứ.

Cô gái nhỏ nhắn xinh như một thiên thần bé bỏng, mắt cũng sáng long lanh như bây giờ nhưng lại ngấn một tầng nước.

“Chú là ai?”

Người đàn ông dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô gái, ngồi xuống trước mặt cô lau giọt nước mắt lặn trên má hồng đào.

“Sao giữ nó lại? ”

Người đàn ông đứng sau hắng giọng trả lời ” Nó không phải là con của hần.”

“Chú đẹp trai, cháu muốn làm vợ chú.”

Tiểu Thanh cầm cái bím sữa vừa mút vừa cười thật tươi. Cái giọng riu rít non nớt như chim hót làm hần cảm thấy vui vui, gật đầu cười khẽ.

Đình Mặc Ca bế Tiểu Thanh lên giao cho Thái Nghị ” Đưa nó về Hoa Cẩm Tú. Tôi có việc phải đi.”

Những dòng kí ức ủa về không mạch lạc, nó lấp lửng trong trí nhớ của cô.

Ngon núi... Kí ức cô gắn bó với một ngọn núi nhưng mãi vẫn không thể nhớ ra nó là tên gì.

Thanh Thanh chậm chạp mở mắt, uống ực ực chai RIO, quét mắt một cái liền thấy một thân ảnh quen thuộc đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Cổ họng như bị chặn, hồi lâu mới mở được miệng.

“Chú...s.a.o...ở...đ.â.y?”

9. Chương 9: Ông Ấy Là Ví Tiền Của Tôi!

Thanh Thanh mệt mỏi dựa mình vào Đình Mặc Ca, thân thể mềm nhũn, đầu dán lên ngực anh.

Miệng lảm nhảm không chịu yên, tay còn tùy ý vỗ vào mặt anh.

“Chú... Chú là ai thế. Ô sao có hai chú thế nhỉ?”

“Không, là ba chú, bốn chú.”

Móng tay dài của cô cào lên mặt anh không bao lâu đã đỏ ửng lên xuất hiện vết thâm dài trên trán.

Đình Mặc Ca nghiêng đầu tránh né, cô không có gì để trút giận gục đầu lên vai anh mà ngủ.

“Hàn Triệt Luân, em thích anh!”

“Hàn Triệt Luân... Hàn Triệt Luân.”

Đinh Mạc Ca đang gọi đầu cho Thanh Thanh, vẫn kiên nhẫn tắm rửa cho cô, động tác dừng lại, tai hơi nhúc nhích.

Miệng cô vẫn lẩm bẩm. Cuối cùng, anh đứng bật dậy, bỏ ra ngoài.

Chưa bao lâu, Đinh Mạc Ca đi vào, nhìn thấy cô ngây ngô nằm dưới sàn nhà.

Đinh Mạc Ca hung hăng đến gần, cúi đầu, tay bóp chặt cằm cô bắt cô mở mắt nhìn mình “Tôi là ai? NÓI!” Anh gầm lên như thú dữ nổi cơn thịnh nộ.

” Hàn Triệt Luân.”

Anh làm sao vậy, đã lớn vậy mà trách đứa con nít như cô làm gì, cứ gọi hấn đi, chuyện vặt này anh không thèm để mắt đâu nhé.

“Thái Nghị, cho Hàn Triệt Luân ra nước ngoài cho tôi. Lí do? Cậu nghĩ không ra mai cút luôn cho tôi. ”

Thanh Thanh mở mắt, đầu cô lúc này muốn nổ tung ra, đây là đâu?

“Tỉnh rồi?”

Lúc này cô mới phát hiện có người trong phòng. Đinh Mạc Ca vắt chéo chân đang ngồi trên ghế, đôi mắt thẳng tắp nhìn cô.

Thanh Thanh không trả lời, chán ghét bỏ đi, bàn tay anh hung hăng bóp chặt, trên trán lộ vài sợi gân xanh, mặt anh đã tối sầm lại.

“Cô đi đâu?” giọng anh khàn khàn vang lên.

Cô vẫn im lặng.

Được.. Cô giỏi lắm, rất có khả năng chọc anh điên a, vừa đối tốt cô một chút, cô đã lộ liễu chán ghét anh vậy rồi.

Đinh Mạc Ca nở nụ cười lạnh, đôi mắt bùng bùng đỏ muốn thiêu đốt cả cô.

“Cô đi tìm hấn à, tên đó đã bị tôi tống cổ ra khỏi Hồ Nam này rồi. Đừng nói là Hồ Nam ngay khi cô lục tung cả Trung Quốc này cũng đừng hòng tìm ra hấn.”

Cô xoay đầu, lúng túng, sợ hãi, tức giận, chú bắt đầu thay đổi, không còn như xưa nữa, trong lòng cô, chú là con ác quỷ từ khi hấn cưỡng đoạt cô.

Bây giờ, còn có thêm hèn hạ, bẩn thỉu.

“Thả anh ấy ra!”

Tâm cô bỗng chốc tuột dốc không phanh, cô không thể tin nổi, Hàn Triệt Luân lại vì cô mà bị ảnh hưởng.

Một lần kia, chỉ vì lần kia, cô đã đẩy anh xuống địa ngục.

“Kể từ hôm nay, thế cô bị khóa, ở với tôi thì tôi là ví tiền của cô.”

Lòng ngực anh phập phồng lên xuống, anh cố áp chế bản thân không làm tổn thương cô, để cô ngoan ngoãn ở với anh.

Đến cửa phòng, anh dừng lại, nói thêm một câu trí mạng “Cô dám không nghe, tôi liền giết hấn.”

Bình thường dung túng cô bao nhiêu, bây giờ lại hung hãn bấy nhiêu.

Có một điều, không thể cứng chiều, hơn nữa không thể cho cô tùy tiện đến gần người đàn ông khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-a-chia-tay-di>